

Kateřina B. Pavková

Z KOPCE

Kateřina B. Pavková

Z kopce

Kateřina B. Pavková
Z KOPCE

Vydalo nakladatelství Toman Miloř – Backstage Books
Brigádnická 73, Mokrá hora a Řečkovice, 621 00 Brno
Email: backstagebooks1@gmail.com
Odpovědný redaktor: Hedvika Landová
Obálka: Pavlína Martinů
Sazba: Petr Jančík

Vydání první

© Toman Miloř – Backstage Books, 2016
© Kateřina B. Pavková, 2016

ISBN 978-80-88049—46-3 (formát EPUB)
ISBN 978-80-88049—47-0 (formát MOBI)
ISBN 978-80-88049—48-7 (formát PDF)

„Kdo nepadá, jezdí pod své možnosti.“

Mým rodičům a bratrům.

*Děkuju, že vás mám,
i když jsem kdo ví kde.*

Díly

Upoutávka	9
Epizoda 1: Vrtulník	10
Epizoda 2: Manor 88.....	13
Epizoda 3: Chtěla bych být medvědem	16
Epizoda 4: Nečekaná whisky	19
Epizoda 5: Marianna	23
Epizoda 6: Až na vrchol	29
Epizoda 7: Jak Australani zhubli.....	33
Epizoda 8: Silvestr	37
Epizoda 9: Burger, hranolky a pizza	43
Epizoda 10: Na nákupech	49
Epizoda 11: Mission (Im)possible	52
Epizoda 12: Party Bus.....	56
Epizoda 13: Nevím	62
Epizoda 14: Narozneniny.....	64
Epizoda 15: U Biancy v pokoji	68
Epizoda 16: How are you?	69
Epizoda 17: Výzva	75
Epizoda 18: Divočina.....	79
Epizoda 19: Jak jsem se vznášela	82
Epizoda 20: Rocky.....	85
Epizoda 21: Stárnutí je zlovyk	89
Epizoda 22: Jen jeden den v roce.....	92
Epizoda 23: Z kopce	97
Epizoda 24: Martin	103
Epizoda 25: Co teď? A co potom?	105
Velikonoční speciál	
Epizoda 26: Fernie	108
Epizoda 27: V autě.....	112
Epizoda 28: Průměrná teplota.....	115
Epizoda 29: Palačinky.....	117
Epizoda 30: Jaro.....	120
Epizoda 31: Poslední jízda.....	121
Epizoda 32: Trinity street, Vancouver.....	123
Hráli	126
<i>Kateřina B. Pavková</i>	127

Upoutávka

Byl to právě Ralf, koho jednou u večere napadlo, že ze života tady by byl dobrý televizní seriál nebo sitcom. Události se tu, v lyžařském středisku Nakiska, totiž dějí na epizody. Má pravdu. Úplně to vidím.

Je tu všechno: fotogenické prostředí, mladí a sympatičtí hrdinové, životně důležité drby, emoce, alkohol a tak. Extrémní sporty, komická inteligence... Dokonce i na ponaučení na závěr občas dojde. Třeba když jsme vyhráli pizzu za nejlépe uklizené podlaží, ale nikdy jsme ji nedostali. Nebo když místní mini potravinky krachly, protože majitelka vydělávala hlavně na prodeji trávy. A co teprve když se Bianca ztratila po cestě domů z baru, a my ji pak tahali ze sněhu kulečnickovým tágem...

Epizoda 1: Vrtulník

Pokaždé, když čekám na letišti, tak mám chuť nechat si udělat tetování. Přemýšlet jaké a kam mi totiž zabere docela dost času. Dlouhé chvíle na letišti jsou taky dobré na třídění fotek. Asi ale málo létám, netřídila jsem je snad dva roky. Zabírá mi to značný kus disku a svědomí. Neuváženě pokaždé všem naslibuji, že fotky pošlu. A teď se skoro bojím pár lidem ozvat, aby se na ně náhodou neptali.

A když už na letišti nevím coby, jdu testovat parfémy.

Jenže v tomhle ohledu Calgary naprosto zaostává! Oni tu nemají nezdaněný prodej parfémů! Už od Londýna jsem si plánovala, že se nastříkám jak puberták před prvním rande, a dokonce si nějaký parfém i koupím. Ale ten mini pulťuk pod jezdíci schody? A nemají nic od *Kenzo*? To je, prosím pěkně, ostuda!

Slečna prodavačka nervózně přešlapovala, jako kdyby měla jít na první rande spíše ona. Testovací papírky rozdávala na příděl a úsměv jeden za týden. Asi jsem to propásla, byl čtvrtek. Mechanicky jsem si koupila flakónek jemně růžové barvy a zklamaně se courala pryč. S takovou mi čas rychle neuteče.

Klouzala jsem se s batohem přes jedno rameno po nablýskané dlažbě příletové haly. Melodie zdobené rolničkami vnucovaly vánoční atmosféru a krámky s medvědama, zasněženými magnetkama a kloboukama kanadské jízdní policie zdržovaly cestu k východům. Konečně mi odlehlo v uších. Kecla jsem sebou do černého koženého křesílka hned vedle vycpaného grizzlyho.

Jaká je pravděpodobnost, že tu otevřou tetovací salón?

Letištní haly mi připomínají akvárium. Cestující krouží jak zlaté rybky ve vymezeném prostoru s voděodolnou zelení. Vzduchem proudí recyklovaný odvar emocí smíchaný s únavou. Složitá konstrukce sloupů,

bezpečnostních norem a cizích úsměvů hlídá bránu do zbytku světa. Zdá se na dosah, za barevným sklem.

Jsem ráda součástí davu cizinců. Jiný příběh, jiný parfém, jiné tetování...

Kdyby to tetování aspoň nebylo na pořad... Ono je hrozně těžké, chtít něco do konce života. Já mám problém si naplánovat věci jen na příští týden.

Na střední škole jsem napsala slohovku, že budu profesionální sportovkyně a budu žít v horách. Romanticky jsem si představovala srub někde v Gruzii, na úpatí Kavkazu, že budu mít vlastní kozu, helikoptéru a lýtka namakaná z běhání do kopců. Malinko jsem to seškrtnala, pravda. Vrtuli mám leda tak, ehm, v zadku, jak by řekl děda. Zato lýtka mám už dávno dokonalá a stěhuji se do hor!

Přibližně před rokem jsem si vytiskla seznam všech olympijských sportů. Zakroužkovala jsem všechny, které můžu začít dělat i později než v šesti letech. Vyškrtla jsem všechny kolektivní, s míčem a nutným každodenním tréninkem. Do závorcky jsem dala ty, které mě nebaví, a zbylo mi tam těchto pět disciplín: horská cyklistika, běžky, snowboarding, veslování a lukostřelba. Na kole a na běžkách sice jezdím ráda, ale na olympiádu to asi nebude. Lukostřelbu můžu dělat i ve čtyřiceti a veslování taky počká.

Vydala jsem se tedy do Kanady jezdit na prkně.

Při celní kontrole jsem do kolonky povolání napsala sportovkyně. To je vůbec poprvé v životě, co jsem se neuvedla jako studentka!

Co kdybych si nechala vytetovat vrtulník?

No jo, ale kam?

Pohlédla jsem ke stropu na zasukovaný systém větrání.

Nevím proč, ale jsem unavená z předstírání, že jsem v pohodě. Ono je to cestování někdy celkem otrava, ne-li utrpení. Za krkem se mi dělají dredy, za nehty mám špinu ze dvou kontinentů a mozek vygumovaný ze všech těch filmů.

Plním si tu sen a přitom ani nevím, v jakém časovém pásmu jsem.

Vlastně jsem čekala, že se ve čtyřiaadvaceti budu mít daleko líp, spokojeněji. Nevím.

Kdy už mi pojede ten autobus?

Podívala jsem se na hodinky, na grizzlyho a vytáhla nořas, že budu třídit fotky.

V příštím díle uvidíte

Jak se přátelství tvrdí mrazem.

Epizoda 2: Manor 88

Toho času bylo venku $-36\text{ }^{\circ}\text{C}$ a bílo po kotníky. Palcové titulky v novinách hlásaly, že i na Sibiři je tepleji. Transkanadská dálnice směrem do Banffu měla v každém směru jeden pruh odhrnutý. Auta poslušně ctíla doporučenou rychlost a sníh za nimi jemně prášil. Bělostná pole se rozléta daleko. Slunce zapadalo za Skalisté hory a rádio drmolilo srdceryvné country.

Kam jsem si dala ten foťák?

Řasami jsem ometala okno autobusu a vychutnávala si královské výhledy, když mě z rozjímání probral řidič: „Tady přestupujete,“ zamumlal, „děkujeme, že jste si vybrali naši společnost.“

Předražený autobus společnosti *Brewster*, co se na internetu chlubí svými nezapomenutelnými *Rockies Adventures*, se stočil na parkoviště obrovského kasina hned na úpatí hor. Řidič na sebe hodil bundu o velikosti menšího stanu, rukavice pro horníky, pletenou svářčskou kuklu a šel páčít přimrzlé dveře od úložného prostoru.

„Nebojte se, nezmrznete tady. Někdo pro vás přijede,“ povídá.

Vyložil čtyři krosny, tři kufry, dva snowboardy, dvojce lyže, spočítal si nás jak ovečky před spaním a odjel.

Bylo nás šest, co jsme tam stáli, obskládání zavazadly a omotaní šálami. Jeden kluk a pět holek. Zmrzali jsme jak Eskymákům sánky. Hleděli jsme jeden na druhého, na třetího, na zem, na dálnici, na hory a na západ slunce. Bylo nám jasné, že jedeme stejným směrem. Ale byla taková kosa, že se nikdo neodvážil seznámit. Schovali jsme vlastní identitu za další vrstvy bund, ale i tak nás ledový vítr řezal až do morku kostí.

Ale nám to dobrodružství pěkně začíná.

Stoney Nakoda se jmenovalo to kasino. Zároveň se tak jmenují původní indiáni ze zdejší oblasti. Pláně okolo jim vláda uznala jako jejich autonomní území společně s dalšími výhodami a daňovými úniky. Takže postavit kasino na posvátné půdě byla jasná volba. Jeho betonové hrany a okna do čtverce ale kašlala na pohlednicovou velkolepou scenérii. Asi jako když najdou nádor na plicích nekuřáka.

Nevím přesně, jak dlouho jsme tam čekali, než nás někdo přijel vysvobodit. Ale podle nafialovělého odstínu všech zúčastněných bych řekla, že dlouho. Tmavě zelená dodávka zabrzdila bezhlasým smykem. Ach! Uvnitř byla andělská teplota nad nulou.

Když jsme se konečně jeden po druhém představili, zdálo se, že se už dávno známe, jako bychom spolu už něco zažili. Taky že jo. Stvrdili jsme naše přátelství mrazem.

Všichni jsme měli podobnou historii: po výšce, bez práce a stejně tak nadšení i naivní. Rok v Kanadě byl pro nás perfektní řešení trapně předvídatelného života zpátky doma. Protože proč bydlet v Brně, když můžu odjet, ne?

Nejvyšší Nathan a jeho milá, plavovláska Jane, v jasně zelené bundě, byli hippíci ze Zélandu. Mluvili vesele a těšili se na prkno. Jane měla ve vlasech zapletené barevné copánky. Již od pohledu byla sluníčko. Neustále si natírala rty malinovou pomádou, a pak ji nenápadně olizovala. Nathanovi z hlavy trčely plavé dredy a z očí čišelo pirátské šílenství.

Holky Tara a Lucy pocházely z Austrálie. Včera přiletěly ze Sydney a vůbec poprvé v životě viděly sníh. Tara byla pořádný kus i bez bundy. Punkersky komentovala naši situaci a vyžívala se u toho v grimasách s nakrčeným horním rtem. Kaštanové vlasy si úhledně rozcuchala a opět zaplácla černou čepicí s cvočky, co lehce cinkly o její piercing v obočí. Lucy byla Indka a jako jediná z nás si chytře oblékla fialové oteplovačky. Měla nádherně dlouhé vlnité vlasy a vlídný zasněný pohled. Polovinu cesty proklímala s hlavou na znak a otevřenými ústy.

Nejdrobnější pasažérka byla Bianca z Chile. Nervózně si hrála se svými dlouhými černými vlasy a rozverně se u toho vrtěla na sedačce za mnou. Vše, co viděla, pojmenovávala. Možná jen trénovala angličtinu, ale nedávalo to moc smysl.

A já jsem Terka z Vyškova. Vlasy jsem si na letišti spletla do copu a schovala pod blankytně modrou vyteplenou čepicí. Zvýrazňuje mi barvu očí. Jsem vysoká a ráda si stěžuji na málo místa pro nohy v dopravních prostředcích. Třeba jako tady v dodávce. Ovšem až poté, co se mi omrzí za oknem ubíhající horská krajina. Krása...

Byla již tma, když jsme přijeli na místo. Přesně tak, jak to mám ráda.

Dojet někam večer nebo v noci a až ráno zjistit kam.

Velehory se třpytily na pozadí černé oblohy a vzduchem vzrušeně praskal mráz. *Manor 88*, náš domov na příštích pár měsíců, nás přivítal vytopen. Topením, samozřejmě. Byl postaven kvůli olympiádě v Calgary v roce 1988. S půdorysem do elka, původně sloužil jako ubytovna pro závodníky a měl by mít přesně osmaosmdesát lůžek. Zatím jsem jich ale napočítala pouze čtyřiaosmdesát!

Rozebrali jsme si pokoje v prvním patře. Vybrala jsem si číslo 211 až na úplném konci chodby. Zabudované skříni v rohu chyběly dveře, pod oknem byl stůl a pod stolem lednička. Radiátor vroucně funěl a tmavý koberec se útulně plazil až nahoru k matraci postele. Koupelnu jsem sdílela s Biancou.

Zhola nic jsem si nevybalila a okamžitě zaplula do sprchy. Snad půl hodiny jsem stála pod vodopádem horké vody a slastně rozmrzala. Za odměnu jsem si pak ještě zalezla do spacáku, zkřížila ruce na prsou jak v sarkofágu a zavřela oči.

To jsem zvědavá, jaká zima mě tu ještě čeká. Těžko říct, co čekat. Čekání je taková nuda zmanipulovaná trpělivostí. Nebo naopak?

Epizoda 3: Chtěla bych být medvědem

„CRR!!!“ Vyletím ze spacáku jak mol z kabátu. Normálně jsem usnula!

Hůř! Zaspala jsem! Kolik je?

Sedm. Uf.

Hodila jsem placáka zpátky do postele. Zdálo se mi, že čekám na letišti. To bude určitě tím polštářem, co jsem sebrala v letadle.

„CRR...“ řinčí místností dál.

Strašný budík.

Budík? Mě ale přece budí mobil. Už několik let. Brumlají mi Včelí medvídci. Co to krucinál je? To je šílené!

Vykouknu z pokoje. Za dveřmi je alarm ještě hlasitější.

„Co se děje?“ křiknu na dredatého Nathana, co se loudal po chodbě v riflích a tričku s nápisem *Sweet as*.

„Požární poplach prý,“ houkne směrem ke mně a dá si přes ramena bundu. „Máme jít ven.“

Fíha, poplach. Kdo by to byl čekal? Vybálím tepláky, dopnu bundu a nasaji vzduch na chodbě. Kouř jsem ale necítila. Rozespalým krokem jsem vyšla před budovu. Spala jsem půl hodiny.

Pomalu se tam scházeli lidé. Žádný spěch, však nehoří. Alespoň ne Manor. Nevzrušeně stál na kraji lesa, tři podlaží pokojů a dlouhých chodeb. Pár oken svítilo. Dýmilo se však jen z cigaret a jointů. Venku se nás, mladých a silných, sešlo slabých 60. Někteří, služebně starší obyvatelé Manoru, znalí požárních poměrů, si ven vynesli jídlo. Ti nejzkušenější dokonce i rukavice a boty. Docela dost jedinců ale okolo poskakovalo v žabkách, v listopadu!

Třítisícovka za barákem se pyšnila nánosy stříbra a obloha byla pocukrovaná tisíci hvězd. Poeuie, mráz pukal čistotou. Chyběla snad už jen polární záře a pár stupňů na teploměru.

Hopsala jsem po parkovišti vedle Nathana. Něco mumlal, ale nebylo mu rozumět, jak měl kapuci až po nos. Středně vysoký *Kiwi* surfař, výrazné lícní kosti a roztrhaný kulich. Mluvil rychle a vždy sarkasticky.

S přítelkyní Jane se potkali na sjezdovce v Japonsku. Jane zářily modré oči, když vyprávěla, jak jsou oba instruktoři snowboardingu a že sníh je jejich život, že jezdí ze zimy do zimy. Neúnavně z nich sálalo nadšení.

Zato mně se chtělo nadávat. Prostě a sprostě si postěžovat, jaká jsem chudinka. Protože ten, kdo navrhl shromažďovat se venku v případě požáru, nikdy v Kanadě nebyl! (A to jsem ještě nevěděla, že *fire alarm* budeme mít skoro na denním pořádku.)

Já chci být medvěd!

Reklama

Nejdůležitější věc v batohu: teplé ponožky, hodně, hodně teplých ponožek!

Tara a Ash, holky ze Sydney, zabředly do jakési hry na způsob slovního fotbalu.

Malá Chilanka Bianca to taky snášela podezřele dobře. V růžové bundě vypadala o hodně mladší. Barevou čepici si stáhla těsně nad obočí. Vtipkovala, koulovala se a řehtala se s takovým tím dětským vzrušením. V jejím pohledu jsem však četla spoustu otázek a nedořešených věcí... I když, možná jen chci, aby na tom byl někdo podobně jako já.

Z ničeho nic se Bianca rozpovídala o zimě u ní doma. Je ze Santiaga, hlavního města Chile. Prý ve městě nesněží, ale zasněžené hory jsou krásně vidět. Její rodiče nikdy nelyžovali, naučil ji to až její bývalý. Teda, naučil, párkrát ji vzal na kopec. Neměl s ní však trpělivost, poslal ji na mírný svah a odjel s kamarádama na prašan. Zmetek. Rozešli se. Tak teď Bianca lyže nenávidí. Do hor ji to ale pořád táhlo, tak přesedlala na snowboard a odjela sem. Beztak jí ho doma všechno připomínalo.

Obdivuji, jak je schopná svůj příběh formulovat. Sice jsem spolecestující v letadle taky vykládala, jak jsem vřdycky snila o horách a olympiádě, ale říkala jsem to jaksi omluvně, jako bych se styděla za svou odbočku od typického životního směru.

Vtom mi Bianca strelila sněhovou kouli přesně mezi oči.

Ej, to ti nedaruji! Očistila jsme si dioptrické brýle a hodila po ní sníh zpátky.

Uhla!

Trefila jsem kluka těsně za ní. Nenechal si to líbit a přidal se. Do dvou minut z toho byla sněhová válka!

Přibližně za půl hodiny přijeli hasiči, celá četa v nablýskaném rudém voze. Mezitím jsem už vydupala do sněhu třetí SOS zprávu. Hasiči vypli alarm a nastoupili si před nás do útvaru à la hubující rodiče. Po dobrém nás varovali, že vařit se může jedině při otevřeném okně, jelikož požární hlásič je extrémně citlivý a budova z hořlavého dřeva.

V příštím díle uvidíte

Jediný alkohol, co mám, je půl litru slivovice. Mám ji však pro zdravotní případy. Ještě jsem ji ani nevybalila. Doufám, že mi nevytekla do batohu. Měla bych ji dát do ledničky.

Epizoda 4: Nečekaná whisky

I když se geograficky nacházím v Kanadě, jednoznačně tu převládá australská populace. Australani jsou fajn. Je s nimi zábava, když běhají ve sněhu okolo baráku i za střízliva bosky.

To bylo tak druhý, třetí večer tady. Nic na práci, klasický seznamovací pokec s pivem a vodkou. Jen na mě dopadla listopadová únava a vůbec, byla jsem otrávená z angličtiny.

„Nazdar, já jsem Tom,“ přihrne se odnikud malý kudrnáč.

„Terez,“ odvětim napůl automaticky a dřív, než bys řekl Australan, jich byla plná kuchyň. Překřikovali se hláškami a přípitky. Ohňostroj dialogů by dal na dvě stránky.

Já z toho zmatku vydedukovala pouze to, že Australani jsou pohodoví, šílení, ale hlavně ukecaní. Problém byl, že se snažili konverzovat i se mnou! Ehm...

Ach jo, v Kanadě jsem podruhé, v Anglii jsem dělala au-pair a celý gympl jsem (nejen) v angličtině opisovala od spolužačky Míši. Jakto, že mám teď takový problém jim rozumět?!

Taktiku „usmívej se a přikyvu“ jsem zvládala líp než britská královna mávání a potajnu se uculovala na hezouna s vousama, co se představil jako James.

Seděla jsem v jídelně. Byla to jednoduchá místnost se stolem, oknem a pěti židlemi. Byla propojená s kuchyní a přes otevřenou chodbu i s obývákem. Kuchyň měla úctyhodné rozměry s řadou okopaných skříněk. Napravo i nalevo byla velká lednice. Úložného prostoru jsme měli všichni bohatě. S nádobím to bylo horší. Měla jsem výhled i do obýváku. Měli jsme tam televizi a dva gauče v pokročilém věku. Vypadaly uboze, ale aspoň nikomu nevadilo se na ně vyvalit v botech. Nechtěla bych se však podívat pod jednotlivé matrace.

Nezúčastněně jsem pozorovala nově příchozí a analyzovala je podle druhu pití: Silnější kluk s očima blízko u sebe popíjel *Indian Pale Ale*. Vysoký blondák mrkal na tichou nenápadnou Australanku Lucy. Ta si ho ale nevšímala. Smála se na lince v rohu kuchyně a spolu s blondatým duem Jane a Nathanem. Dva borci v čepicích

seděli za stolem v jídelně a pili ledovcové *Kokanee*. Šlachovitý frajer s opálenými lyžařskými brýlemi si v ledničce schovával celý karton *Heineckenů*. Nuda. Drobné rozverně Biance se ale očividně líbil. Jakože nenápadně do něj šťouchala a pořád si pro něco chodila do ledničky. Zabralo to, za pár minut už mu seděla na klíně. Protože jsme měli málo židlí, samozřejmě. Punkerka Tara se vytratila. Stěžovala si celý den na *jet lag*.

Osobně jsem srkala plechovku *Canadian Molson*. Jediné pivo, co se dalo sehnat v místních mini potravinkách.

Sympaťák ve značkovém tričku si naproti mě u stolu v tvrdáckém poměru míchal vodku s džusem. Těžko říct, co pila ta obarvená zrzka v tílku s mega výstřihem, z flašky už etiketu dávno sloupala. Drobná holka u okna pojídala sendvič. Podle přízvuku byla taky Australanka, ale netipla bych to. Musela mít asijské předky, byla tmavovlasá a oči měla daleko od sebe. Vypadala starší, s klidným nadhledem pozorovala scénu podobně jako já, ale narozdíl ode mě se uchechtávala vtipům.

Se má, že jim rozumí.

Debata surfovala na mně neznámých vlnách.

Začínala jsem se cítit nesvá. Nezapadala jsem do téhle společnosti životních *free style* týpků.

Třeba to je tím jazykem...

Pomalu jsem přemýšlela, jak ode mě bylo nezodpovědné nezopakovat si geografii Austrálie před odjezdem do Kanady, když přede mě kudrnatý šprýmař Tom postavil panáka whisky.

Vděčně jsem se na něj usmála. Kluk někde z Tasmánie, s přízvukem tak silným, že jsem mu nerozuměla ani předložky. Ledabyly oblečený ve vytahaném tričku a mikině snowboardových značek.

„Na zdraví!“ gestikulovala jsem a kopla to do sebe. Pár přihlížejících uznale přikývlo a Tom mi hned uléval další.

Nikdy mi whisky nechutnala, ale třeba se to ještě dá zvrátit. V Brně jsem byla neúnosně usedlá. Ještěže jsem odjela! Jako by ze mě spadla kletba s každou další sklenkou.

Tak si na něco hraji. No a co?

Tom si mě vzal pod křídlo, a protože tohle je jeho už druhá sezóna, rozhodl se mě zasvětit: